

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko W. S.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie mogą

być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 i 2 pkt 1 k.p.c., to jest występowanie w sprawie z istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wniosek zawiera pytanie, w jakim stopniu naruszy cieł dobra osobistego odpowiada za własne działania a w jakim stopniu za działania osób trzecich niemających związku z aktywnością strony pozwanej i czy strona pozwana odpowiada za działania niezamierzone innych podmiotów. Kolejne pytanie dotyczy stosunku art. 95 § 1 w związku z art. 96 § 1 k.r.o. do art. 24 § 1 k.c. Nadto skarżąca wskazała na potrzebę wykładni art. 24 § 1 k.c., również w związku z art. 6 k.c. uważając, że istnieje wątpliwość, czego dotyczy ciężar dowodu obarczający strony w procesie o ochronę dóbr osobistych, a także istnieje potrzeba wyjaśnienia charakteru związku istniejącego pomiędzy działaniem naruszydciela a zagrożeniem lub naruszeniem dobra osobistego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego twierdzenie o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt II PK 247/15). Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości natury prawnej, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym. Analiza sformułowanych przez skarżącą wątpliwości i ich nader niewyczerpujące uzasadnienie, przy braku powołania jakichkolwiek dotychczasowych rozstrzygnięć i wypowiedzi doktryny nie wskazuje, że problem prawny rzeczywiście istnieje, ale prowadzi do wniosku, że wątpliwości skarżącej,

są efektem li tylko braku wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, co zagadnienia te sytuuje w płaszczyźnie pozornych.

W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przypomnieć trzeba, że skarżący winien wykazać, iż chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z ich rozumieniem. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić. Tym wymaganiom skarżąca nie sprostała. Przypomnieć też trzeba, że przepis art. 24 § 1 k.c. tak wielokrotnie był przedmiotem analizy, również skądów powiększonych Sądu Najwyższego, że twierdzenie o potrzebie jego wykładni nie przekonuje.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 8 ust. 1 § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j.: Dz.U.2018 r., poz. 265).